

TORONYIRÁNY

XIV. 40.

2020. október 4.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTEŚITŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 27. vasárnap

Október 7. Rózsafüzér Királynője

Október 8. Szűz Mária, Magyarok Nagyasszonya,
Magyarok Főpátrónája

Mit kaptunk abban a kinyilatkoztatásban, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia? Bepillantást az Isten belső életébe és meggyőződést arról, hogy ki akar ő lenni az ember, illetőleg a világ számára. Az atyaság és a fiúság emberi szavak és emberi kapcsolatot világítanak meg. Jelen esetben azonban megtudjuk, hogy annak a kimondhatatlan viszonynak, amely a magát elgondoló és kimondó Isten, s a magáról elgondolt és kimondott képe között van, annak emberi kategóriák szerint az atyaság és a fiúság viszonya felel meg. Ezért amikor Isten kitérte a világra, hogy saját életét, mint az üdvösség forrását közölje az emberrel, akkor saját képét, az örök Igéjét küldte el, s ő emberi mivoltában is Fiúnak nevezte magát. Ő, mint fiú tükrözi számunkra Istent mint atyát, s ha neki emberi mivolta szerint is atya, akkor nekünk is atyánk lehet. Jézus fiúságának és Isten atyaságának kinyilatkoztatása tehát emberi alakban történt. Ezért annak a felismerése is csak emberi módon mehet végbe. A Szentírás lapjai ezt a lépésről lépésre megvilágosodó megértést tartják elénk. Az Istent nem alacsonyították le az ember nivójára, az emberből nem csináltak Istent, hanem azt állították: hogy az Atya elküldte Fiát, aki azáltal lett emberré, hogy „asszonytól született”. Az örök, transzcendens isteni személy kifejezte magát az emberi természet adottságaiban, s azóta benne fel lehet ismerni, hogy Istennek köze van az emberhez és az embernek köze van az Istenhez. Aki hisz, annak úgy van hozzá köze, mint atyjához.

Gál Ferenc

Az Imaapostolság szándéka

Evangelizáció: A világi hívek küldetéséért az Egyházban: Imádkozzunk, hogy a keresztség révén a világi hívek, különösen a nők minél szélesebb körben vállalhassanak felelősséget az Egyházban.

A szentmise olvasmányai

- 1. Iz 5,1-7** Izajás próféta Isten és a választott nép kapcsolatát egy gondos szőlősgazdához hasonlítja, aki szeretettel telepíti, ápolja, gondozza szőlőjét, de az csak vadszőlőt termett.
- 2. Fil 4,6-9** Pál apostol arra biztatja a filippieket, hogy az evangélium megismert és elfogadott igazságaihoz, értékeihez igazítsák mindennapi életüket.
- 3. Mt 21,33-44** Jézus a gyilkos szőlőművesekről szóló példabeszédben érzékelteti ellenfeleivel magatartásuk elvakultságát és aljasságát.

A gyilkos szőlőművesek

A példabeszéd nagyon jól tükrözi azt a kiélezett helyzetet, amely kialakult Jézus és a vallási vezetők között. A nép vezetőrétege már véglegesen elvetette a messiási országnak azt a formáját, amelyet Jézus képviselt és hirdetett. Az egyes evangélisták elbeszélésében nincs nagyobb eltérés, legföljebb egyes vonásokban van különbség. A példabeszéd egészen célzatos. Jézus a gondozott szőlő képét Izajás 5. fejezetéből veszi, ahol a próféta Isten kérdését közli: Mi többet adhatott volna még szőlőjének, vagyis a választott népnek? De az ennyi gondoskodás ellenére sem hoz termést. A példabeszédnek ebben a végső megfogalmazásában, ahogy előttünk áll, már benne érezzük a történeti eseményeket is. A zsidók elvetették Jézust, megölték, s evangéliumát is visszautasították. Jézus mégis szegletkő maradt, s Isten új népe órá épült. Jézus a beszédben talán csak odáig ment, hogy a zsidók őt elvetik és megölik. Az apostoli igehirdetés azonban már a nép büntetésére is céloz. Főleg Lukács szövegében találjuk ezt a fogalmazást. A büntetés Jeruzsálem pusztulásával következett be.

Izajás 5. fejezete csak képe volt annak a tudatnak, hogy Izrael Isten népe, amelyet kiválasztott magának, s amelyen keresztül az üdvösség tervét meg akarja valósítani. A példabeszédben a szőlő az Isten országa, a nép csak „bérel”, s a bér az Isten akarata szerinti élet, illetve a benne való hit. A hagyományos zsidó tanításban szokásos volt a történeti visszatekintés. Ennek példáját látjuk még az ApCsel 7. fejezetében István vértanú beszédében, vagy a 13,13 kk-ben Pál apostol pizidai beszédében. Jézus itt a múltból csak azt emeli ki, hogy Isten minduntalan prófétákat küldött népéhez, akik a Fiúhoz mérten szolgák voltak. Ezeket azonban megverték, megkövezték, megölték. Itt

az evangélista talán már nem is a prófétákra gondol, hanem arra, ahogy a zsidók az apostolokkal bántak. Nemsokára az első pünkösöd után megverték őket, Istvánt megkövezték, Jakabot megölték. A gazda végül fiát küldi el, hátha azt majd megbecsülik. A Fiú elküldése Isten részéről a zsidó nép megtisztelése volt. Főleg azért, mert Jézus igazolta is magát előttük, de ők még ennek a kegyelemnek is ellenálltak. Ellenzegülésüket így fogalmazzák meg: Itt az örökös, öljük meg, s miénk lesz az öröksége. Ebben a fordulatban megláthatjuk azt a célzást, hogy a farizeusok és az írástudók a Messiás országát saját elgondolásuk szerint várták. Ott valóban ők akartak lenni az örökösök, illetve a nyertesek. Elgondolásuk szöges ellentétben állt azzal a lemondással és önfegyelmeléssel, amelyet Jézus hirdetett. Ők tulajdonképpen nem Istennek akartak engedelmessé válni, hanem saját akaratukat rákényszeríteni Istenre. Abban a részletben is van célzás, hogy az örököszt „kidobják a szőlőből és megölik”. A nép valóban megtagadta Jézust, elvetette és a városon kívül ölte meg. De visszhangzik benne a Lev 24,14-16 emléke is, amely szerint a halálraítéletet, nevezetesen a káromlót a táboron kívül kellett megkövezni.

Mi lesz a szőlősgazda felelete erre a viselkedésre? Megbünteti a bérlőket és szőlőjét másoknak adja bérbe, akik megfizetik a járandóságát. Isten ugyanis hatalmasabb, mint az ember, az ő terve nem hiúsul meg. Itt a szöveg már ószövetségi idézettel igazolja, hogy ami történt, az benne volt Isten tervében: A kő, amelyet az építők elvetettek, szegletkövé lett. Az Úr tette azzá, s csodálatos a szemünkben. Valószínű, hogy ezek a szavak és a zsoltár idézése már az apostoli prédikációból való. Ők már látták a beteljesedést, azért annak fényében adhatták elő a példabeszédet. Isten országának szegletköve tehát Jézus marad, s az ország azoké lesz, akik Jézust elismerik megváltójuknak. A zsidók elutasították, azért elveszik tőlük az Isten országát és más népek adják, amely majd leadja a termést. Ez a nép Máté szövegében már az egyház, az új nemzetség, Isten új népe. Az Istentől adott szegletkő - elvetése ellenére - a legnagyobb hatalom lesz: aki ráesik, összezúzza magát, akire viszont rázuhan, azt szétmarcangolja. A szavakban benne van az apostoli egyház hite, hogy a feltámadt Krisztus minden hatalmat a kezében tart, s ő lesz az egyetemes bíró, aki mindenkit felelősségre von.

A vallási vezetők megértették, hogy Jézus a pogány népek megtérésére és az ő elvetésükre céloz. Megbélyegzésüket Isten elleni támadásnak vették. Azt tartották, hogy a földön az ő népük képviseli Istent, azért azzal szemben senkit nem lehet előnybe helyezni. Azt már elfelejtették, hogy az ószövetségi próféták is hasonló nyíltsággal vetették a nép szemére bűneit. Rögtön el is fogták volna Jézust, ha nem félnek a néptől, amely még mindig várt valamit tőle, mint prófétától.

A példabeszéd történeti mondanivalója tehát világos. De mit mond a mindenkori egyháznak és hívőnek? Mi az igazi teológiai alapfogalma? Az, hogy Isten a saját kegyelmi adományait rábízta az emberre. Megad neki minden segítséget, s ha az ember időnként hűtlen vagy esékeny lesz, akkor is türelmesen figyelmezteti újra meg újra. A Fiú elküldésével megmutatta, hogy az ember üdvössége érdekében képes a legnagyobb áldozatra. Tudja, hogy az ember nehezen emelkedik ki földhözköötöttségéből, ezért feltűnő jelekre, sok türelemre és megértésre van szüksége. De ha visszaélünk türelmével, akkor nélkülünk is meg tudja valósítani akaratát. Mindig talál embereket, akik engedelmeskednek neki, s akik nagyságukat az ő szolgálatában keresik, nem az önzésben. Jézus pedig mint szegletkő azt fejezi ki, hogy az Atya örök terve órá épült. Csak annak van örök jövője, amit hozzámértünk az ő evangéliumához.

Gál Ferenc

Beszéljünk a gyermeknek Istenről (27.)

4. NEVELÉSSSEL EVANGELIZÁLNI

KONKLÚZIÓ

Don Bosco nyomában

F. Desramaut ezt mondja: „A szép Torinónak az 1840-es évek elején volt egy kevésbé szép oldala és szegények ezrei sohasem ismerhették meg a többi szép oldalát.”

Állandó lakhely, munka nélkül nagyon sok tizenéves arra volt ítélve, hogy tolvajlásból, rablásból éljen. Nagyon nagy árat fizettek ezért. Don Bosco látta a bebörtönzöttek szomorú arcát, fenyegető tekintetét a piszkos és nedves torinói börtönök falai között. Kiábrándulást, csalódást, szégyent érzett emiatt. És, amit pedig már végképp nem lehet elviselni az az volt, hogy látta a fiatal, szinte még gyermek foglyokat a rács mögött azzal a konok tekintettel és cinikus mosollyal az arcukon. A kapcsolatteremtés a fiatal pap és a rossz útra tért fiatalok között, akik gonoszul kigúnyolták őt, nagyon nehéz volt, azért is, mert Don Bosco egy nap zokogva csuklott össze a folyosón. A gúnyolódás, a sértegetés, a támadás csak egyre fokozódott.

De egyszer csak furcsa párbeszédet hall két elítélttől:

-Miért sír a pap? - kérdezi az egyik.

-Talán mert szeret minket - mondja a másik. - Anyám is sírna, ha megtudná, hogy itt vagyok.

Amikor kijön a börtönből ez fogalmazódik meg benne: „Bárcsak találtak volna egy barátot bebörtönzésük előtt, aki meg lett volna győződve arról, hogy neki fontosabb küldetése van, az lehetett volna a »megelőzés«.” Akkor értette csak meg egy tizenhét évvel korábbi álom értelmét. Egy nagy udvaron látta magát utcagyerekek között, akik kötözködtek és káromkodtak. Elkezdett ordítani rájuk és elkezdte őket öklözni, hogy elhallgattassa őket. De ekkor egy hang, amely nevében szólította azt parancsolta neki, hogy barátkozzon össze velük, ezt mondván: „Nem veréssel, hanem kedvességgel és jószággal tudod őket meggyőzni!” Gyakran egy egész élet sem elég ahhoz, hogy megvalósítsuk azt, amit egyetlen gyermekkorai álmunkban láttunk. De az a fiatal pap, akit Giovanni Bosco-nak hívtak, belevetette magát Torinó rossz hírű negyedeinek megmentésére tett kockázatos vállalkozásába, alkalmazta a megelőzés, a bizalom és az együttműködés „terápiáját”: tehát meg kell látni minden fiatalban a barátot, bármilyen is a viselkedése és nem passzív befogadónak, hanem aktív félnek kell tartani minden gyereket és fiatalat a nevelési folyamatban.

A Valdocco negyedben gyürkőzött neki és fogott hozzá a nagy munkához néhány segítőtársával, akiket ezek közül a nehéz sorsú fiatalok közül választott. Munkaszerződéseket szerzett, ipari tanuló iskolákat hozott létre, nevelőintézeteket állított fel, ahol a nevelés nem járt együtt a büntetéssel, hanem a szeretettel, az odafigyeléssel; nyári táborokat is szervezett, amelyek lehetővé tették, hogy tágítsák látókörüket.

Így a torinói hátrányos helyzetű fiataloknak Valdocco a remény szimbóluma lett. „Nevelve evangéliumot hirdetni, nevelni evangéliumot hirdetve” - ez lett a programja követőinek, akik folytatják munkáját.

Az örömhírt hirdetni a fiataloknak mindenekelőtt azt jelenti, hogy bizalmas kapcsolatot tudunk kialakítani velük. Don Bosco a fiatalokban mindig kedvező lehetőséget látott mind a világ, mind az egyház számára, nem pedig társadalmi problémát.

Az örömhírt hirdetni azt is jelenti, hogy együtt tudunk működni velük. Nem arról van itt szó tehát, hogy a fiatalokért, hanem, hogy a fiatalokkal együtt teszünk valamit...

A cél, hogy segítsünk felfedezni az Evangélium titkait azoknak, akik a tudós magyarázatokhoz nem értettek, a kimerítő napok után, melyeken mint nevelő, tanító, lelki támogató dolgozott, azzal töltötte az estéket, hogy száz meg száz lapot teleírjon a nép számára is érthető nyelven. Kit érdekel az, hogy a szerkesztés gyorsasága és a szükséges szegényesebb szóhasználat miatt ezekből az írásokból nem lett irodalmi remekmű! A cél ugyanis nem ez volt, hanem az, hogy hirdesse mindig, mindenhol, akár alkalmas, akár nem, annak az Embernek az üzenetét, aki így dicsőítette Istent: „Dicsőítlek, Atyám, ég és föld Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és okosak elől, és kinyilvánítottad a kicsiknek. Igen, Atyám, így tetszett neked.” (Lk 10,21) Ennek a papnak az életéről már mindent elmondtak, gyakran csodálatos történeteket is tulajdonítottak neki.

A történészek és a regényírók segítettek a szentet titokzatosságba burkolni, aki a fiatalok iránti nagy szeretetéről volt híres. Vajon lehet-e még néhány szót szólni róla befejezésként, amikor már annyi könyvet írtak róla? Én egyszerűen csak figyelmébe szeretném ajánlani ennek az embernek a tetteit mindazoknak, akik még ma is foglalkoznak a fiatalok nevelésének, evangelizálásának problémájával. E területen a lassú tapasztalatszerzés ellenére néhányan már tettek jelentős lépéseket. Úgy tűnhetett, hogy az út már teljesen biztonságos, ezért a legtöbb ember meg volt győződve arról, hogy elegendő ugyanabba az irányba haladni, elfogadni a már bevált ötleteket, a tegnaphoz hasonló holnapra gondolván. Néhányan viszont szembe mertek nézni a változatlanág következményeivel, meglátták későbbi veszélyeit, és kiharcolták, hogy újabb utakat próbálhassanak ki. Bosco Szent János egyike ezeknek a prófétáknak, akik a nagy változások viharában rámutattak arra: lehetséges és szükséges radikálisan megváltoztatni a fiatalokról alkotott véleményünket.

Természetesen ötleteiket, üzeneteiket gyakran nem értették meg kortársaik, ezért generációk tűnnek el, évek röpködnek el míg a gondolataik belopóznak a szívekbe. De mit számít ez a pár év elkerülhetetlen huzavona, halasztgatás, ha végül üzenetük kitörölhetetlenül nyomot hagy és főleg, ha számításba jön, amikor egy nevelő választás elé kényszerül?

(Folyt. köv.)

Jean-Marie Petitclerc

Vasárnapi jegyzet

Őszi széttekintés

Amott a magas jegenyék. Emitt, a széltépte nyír, és ha a fagy beáll, levél alig marad. Amolyan közhely, de minden erősebb ős úgy mar bele a lombokba, hogy zölden seprí a földre valamennyit.

Néma a park, a hold kipillant a sötét redők mögül, roló a felhőréteg, s mintha mögötte melegebb napok húznák meg magukat, melyeket elkergetett a heves szél.

Járok a parkban, esténként járok, amikor csendes a világ, legfeljebb egy kutya iramlik utánam, de alpesi sétabotom jó őrzőm. Már csupán a fentebb elhaladó vonat síma ütemét hallom, fejem fölött a csillagok kicsi zenét játszanak. Szép kíséret imádsághoz, sétához, amely együtt átmelegíti az embert, s gesztenye ha még koppan, mint dobütések jelzi az időt, az elszálló estórát, melyet a parkban töltök.

Kedves Rilkémet veszem elő – gondolatban. A Parkok versét. Kívülről nem tudom, részletekre emlékszem, valamikor sokszor elolvastam, de most a töredék-émlékezésben mégis előbújnak a sorok, talán pontosan, ahogyan Szabó Ede lefordította: „Érzed-e: itt sose torpan / meg az út, nem áll; üres lépcsőn botoltan hullik, egy semmiség is / lágyan elcsalja már / s a teraszokon végig, / hol kőrákások védik, / lassan kanyarog át / minden út, tág tavakhoz...”

Ennyi a tudományom, otthon (hold-bújtán) előveszem a jól meggyúrt kötetet, otthon és folytatom az abbahagyottaknál: „ahol, a gazdag park tovább a gazdag Térnek adja, mely / fényvel és visszfényvel felel...”

Kövek halmaza a túloldal, ahol eljöttem a parton, s hogy egyszerre az utak filozófiája így merül fel, már tudom: más szemmel kémlelem az őszt, keresem a lom-üzenetet, vénen, mert a hullásba vegyül, ami még megmarad: levél, magas, száradó fű. Az út mögém kerül – a szélesebb, és boldoggá a keskeny ösvény tesz, amely átvezet az erdősávon, ahol még lelek néhány szál fehér cickafarkat. Havas tetejűt, mivel minden cickafark nyáron is olyan, mintha hó ülne üstökére. S hogy a kőd már akkor leszállt, amikor hazaértem, tudtam, az ős az az évszak, amikor minden elmosódik.

Szomorú lennék? Dehogy. Csupán tudomásul veszem, hogy az élet mélyebb tartalma így kerül közelebb, miközben nemrég a fejem fölött tündöklött Göncöl egyre inkább északkelet felé zötyög. Nem siet, követi a hónapot, és amikor már új esztendő írt a kalendárium, majd rúdja végét kapom el tekintetemmel.

Reménnyel integet: a csillagok Isten szemei...

† Tóth Sándor

hírek információk

A Szent Péter és Pál apostolok ünnepéhez kapcsolódó úgynevezett Péter-fillérek gyűjtése az idén a koronavírus járvány miatt nem a szentek ünnepét követő vasárnapon volt. A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia egy korábban hozott döntése értelmében a koronavírus járvány okozta bizonytalan helyzet miatt a gyűjtés időpontját október 4-ére, azaz mára tette át. A perselyadományokat az Apostoli Szentszék tevékenységének, illetve az egész világegyházat szolgáló intézményeinek megsegítésére továbbítják majd.

Rendhagyó módon rendezte az idén a Szent Gellért Találkozót a Szeged-Csanádi Egyházmegye Ifjúságpasztorációs Irodája. A koronavírus fertőzöttek magas száma miatt ezúttal online térben valósították meg a rendezvényt. A regisztrált csoportok egyházközségük plébániáján gyűltek össze szeptember 26-án és kapcsolódtak be a programokba, melyek az Ifjúságpasztorációs Iroda weboldalán (ipcszeged.hu) továbbra is megtekinthetők. A nap témája a „Nagy Arcok” címet kapta, mely az egyházmegye 990. évfordulójához kapcsolódott. Szent Gellért, Kapisztrán Szent János, Glattfelder Gyula előadások, Bálint Sándor „videófelvételen” keresztül mutatkozott be a fiataloknak. Az előadásokon kívül sok játékos, közösségépítő feladatban is részt vehettek a csoportok. Kvíz kitöltésére is volt lehetőség, mely az előadásokhoz kapcsolódott. Készültek flashmob videók is, melyeket otthon bárki megnézhetett és táncolhatott rá.

Az ópusztaszeri Magyarok Nagyszonya Plébánia közösségének búcsúja október 4-én, most vasárnap van. A 10 órákor kezdődő ünnepi szentmisét Kiss-Rigó László püspök celebrálja. A szentmise keretében kerül sor a felújított templom átadására. Az ünnepségen jelen lesz Soltész Miklós egyházi, nemzetiségi és civil társadalmi kapcsolatokért felelős államtitkár, valamint Farkas Sándor parlamenti államtitkár is.

Assisi Szent Ferenc ünnepéhez kapcsolódóan a minoriták Szent Miklós templomában (Munkácsy u. 9.) október 4-én, azaz ma 17 órától a rózsafüzért imádkozzák, 17.40-től Assisi Szent Ferenc ünnepi vesperását (esti imáját) végzik, 18 órákor pedig ünnepi szentmise kezdődik. A főcelebráns Varga Attila makói esperes, kiszombori plébános.

Krassói Tibor „A nagykárolyi kistemplom kántora” című könyvének bemutatójára várják az érdeklődőket október 5-én, hétfőn délután 5 órákor a Katolikus Házban (Dugonics tér 12.).

„A kötet olyan erdélyi kisebbségi magyar emberekről szól, akikben két dolog volt közös: az Isten- és embertelen kommunizmustól való idegenkedés, valamint az a törekvésük, hogy az Istentől szívünkbe írt felebaráti szeretet, az egymás segítése semmilyen körülmények között ki ne vesszen belőlük. A könyv szereplőinek a sorsa csak látszólag banális és hétköznapi. Gigászi küzdelem volt ez, amelyben a tét az emberség megmaradása volt. A könyv szereplői pedig, noha nap mint nap veszélyek között kellett élniük, vállalták a harcot.” (Forrás: Tempfli Imre, stuttgarti lelkipásztor, a kötet kiadója.)

Hálaadó szentmise keretében adják át és áldják meg október 11-én, jövő vasárnap a felújított kiszombori Rotunda templomot. A XIII. század elején épített, gótikus freskókkal díszített körtemplom átadásának ünnepi szentmiséjét Kiss-Rigó László püspök celebrálja, az ünnepségen részt vesz Lázár János országgyűlési képviselő is.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye CsaládKözPontja által szervezett, hagyományos CsaládEgyetem következő előadása október 22-én, kedden 18 órákor kezdődik a Katolikus Ház (Dugonics tér 12.) dísztermében. A „Hogyan mérgezi a pornó gyermekeinket és mit tehetünk ellene?” című előadást M. dr. Dulácska Csilla mentálhigiénés szakember tartja. A részvételhez előzetes regisztráció szükséges. Bejelentkezés a csaladegyetem.hu világhálós oldalon. A szervezők kérik az érdeklődőket, hogy az előadás idején viseljenek maszkot.

A Szeged Csanádi Egyházmegye Szent Dömötör Kórházlelkészi Szolgálat - a járványügyi helyzetre tekintettel - telefonos és elektronikus úton történő, lelki beszélgetést ajánl fel a kórházban fekvő betegeknek, otthonukban gyógyulóknak és hozzátartozóiknak. A kórházi lelkigondozó munkatárs a templomokban kihelyezett plakáton található elérhetőségeken várja a jelentkezőket. (Tóth Era: 30/228-4784; Gellén-Kunos Margit: 20/470-5444; Sári Zoltán: 30/349-5176; Aradi Márta: 70/237-8204; Vincze Márta Anikó: 20/392-4164).

Őszi és téli cipőket, valamint fürdőpapucsokat gyűjt a Szeged-Csanádi Egyházmegyei Karitás. Az adományokat csütörtökönként 15 és 17 óra között, az Alföldi utca 46. szám alatt található raktárba várják a karitás munkatársai.

A „72 óra kompromisszum nélkül” háromnapos ifjúsági akció idén ősszel immár tizenharmadik alkalommal rendezi meg a három történelmi keresztény egyház. A „Segítsünk együtt!” szlogennel meghirdetett, október 8-tól 11-ig tartó program célja, hogy népszerűsítse az önkénteskedést a magyarországi és a határon túli magyar fiatalok körében, valamint felhívni a társadalom figyelmét a fiatalok erejére, elkötelezettségére, lelkesedésére és segítőkészségére, illetve az, hogy a fiatalok is megtapasztalják az önzetlen segítségnyújtás örömet.

Az akció során a fiatalok három napon keresztül teljesítenek közhasznú feladatokat, mint pl. online korrepetálás, szociális segítségnyújtás, intézmények, játszóterek felújítása, erdőtakarítás. Cél a fiatalok közhasznú tevékenységének széleskörű megismertetése, láthatóvá téve az ifjúsági közösségekben folyó önkéntes munkát, növelve annak elismertségét és népszerűségét, rámutatva, mire képesek a fiatalok, ha összefognak.

Az akció évről évre 7000–9000 fiatalt mozgat meg, akik országszerte összesen akár több mint 400 önkéntes projektet valósítanak meg.

A szervezők szem előtt tartják a járványügyi előírásokat, és ennek megfelelően javasolják a feladatok kiválasztását és megvalósítását. A Magyar Katolikus Egyház, a Magyarországi Református Egyház és a Magyarországi Evangélikus Egyház által meghirdetett háromnapos közös programra október 7-ig várják az önkéntes csoportok jelentkezését a awww.72ora.hu_oldalon, ahol további információkat olvashatnak az érdeklődők.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Kozma Gábor,
Szeberényi Klára, ☩ Tóth Sándor
Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.